

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงต่อการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย
3. การดำเนินการทดลอง
4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรเป็นวัยรุ่นชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี ที่มีอายุระหว่าง 15 - 18 ปี และสามารถอ่านและเขียนหนังสือได้ จำนวน 89 คน ในระหว่างเดือน พฤษภาคม - มิถุนายน พ.ศ. 2552

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ วัยรุ่นชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี ที่มีอายุระหว่าง 15 - 18 ปี จำนวน 16 คน โดยมีขั้นตอนในการสุ่มกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยให้วัยรุ่นชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี ที่มีอายุระหว่าง 15 - 18 ปี ที่สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้ จำนวน 89 คน ตอบแบบวัดการเผชิญปัญหาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น
2. ผู้วิจัยนำแบบวัดการเผชิญปัญหามาตรวจและให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด และคัดเลือกเฉพาะวัยรุ่นที่มีคะแนนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 จำนวน 25 คน
3. ผู้วิจัยสอบถามความสมัครใจในการเข้ารับการทดลองของวัยรุ่นในข้อ 2 ได้ผู้สมัครใจจำนวน 25 คน แล้วใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายมาจำนวน 16 คน และสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบวัดการเผชิญปัญหา

แบบวัดการเผชิญปัญหาที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยแปลและปรับปรุงขึ้น โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบวัดการเผชิญปัญหาดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเผชิญปัญหา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการเผชิญปัญหาให้เหมาะสมกับวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

1.2 ศึกษาแบบวัดการเผชิญปัญหาจากงานวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการเผชิญปัญหาดังนี้

1.2.1 แบบวัดการเผชิญปัญหา (Cope Inventory) ของ Carver, Scheier and Weintraub (1989) ที่ผู้วิจัยได้รับอนุญาตให้นำมาใช้แล้ว (ภาคผนวก ก, หน้า 95) ซึ่งได้แบ่งการเผชิญปัญหาออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ

1.2.1.1 การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นจัดการกับปัญหา

1.2.1.2 การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นด้านอารมณ์

1.2.1.3 การเผชิญปัญหาแบบอื่นๆ

1.2.2 แบบสำรวจตนเองของ สุภาพรธรรม โครตจรัส (2543 อ้างถึงใน พัทธรินทร์ อรุณเรือง, 2545) เพื่อประเมินกลวิธีการเผชิญปัญหาของบุคคลตามแนวของ Carver, Scheier & Weintraub และแนวคิดของ Frydenberg and Lewis โดยเป็นข้อคำถามที่ประเมินวิธีการเผชิญปัญหา 3 ด้าน คือ

1.2.2.1 วิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา

1.2.2.2 วิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

1.2.2.3 วิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง

1.3 ผู้วิจัยดำเนินการแปลแบบวัดการเผชิญปัญหาของ Carver, Scheier and Weintraub (1989) โดยพิจารณาควบคู่ไปกับแบบสำรวจตนเองของ สุภาพรธรรม โครตจรัส (2543 อ้างถึงใน พัทธรินทร์ อรุณเรือง, 2545) และผู้วิจัยคัดเลือกข้อคำถามที่มีความหมายตรงกันกับแบบวัดการเผชิญปัญหาของ Carver, Scheier and Weintraub มาใช้ในการวิจัย ซึ่งแบบวัดการเผชิญปัญหาที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้นมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ คือ 1, 2, 3 และ 4 ได้ข้อคำถามทั้งหมด 60 ข้อ

1.4 ผู้วิจัยนำแบบวัดการเผชิญปัญหาที่แปลและปรับปรุงเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบข้อคำถาม และนำมาแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1.5 ผู้วิจัยนำแบบวัดการเผชิญปัญหาที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ (ภาคผนวก ก, หน้า 95) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องในเรื่องความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎีและความเหมาะสม จากนั้นแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.6 ผู้วิจัยนำแบบวัดการเผชิญปัญหาที่แก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้ (Try Out) กับวัยรุ่นจำนวน 30 คน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดฉะเชิงเทรา เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) จากนั้นผู้วิจัยคัดเลือกข้อคำถามที่ข้ออำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไปได้ข้อคำถามทั้งหมด 44 ข้อ แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .88 (ภาคผนวก ก, หน้า 150)

1.7 ผู้วิจัยนำแบบวัดการเผชิญปัญหาไปใช้ในการวิจัย

ลักษณะของแบบวัดการเผชิญปัญหา

แบบวัดการเผชิญปัญหาเป็นแบบวัดที่ให้ผู้ตอบรายงานตนเอง (Self-Report) ถึงวิธีโดยทั่วไปที่ใช้เมื่อประสบปัญหาหรือมีความเครียด มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่าแบบ 4 ระดับ ตั้งแต่ทำน้อยมาก (4) ไปจนถึงไม่ทำเลย (1) ซึ่งวัดรูปแบบการเผชิญปัญหา 3 รูปแบบ ได้แก่ การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นด้านอารมณ์ และการเผชิญปัญหาแบบอื่นๆ โดยประกอบด้วยมาตรวัดย่อย 13 ด้าน โดยมีโครงสร้างดังนี้

1. การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา เป็นองค์ประกอบในการเผชิญปัญหาในด้านที่แสดงถึงความพยายามในการจัดการกับปัญหาโดยตรง ประกอบด้วยวิธีต่าง ๆ ในการเผชิญปัญหา 5 ด้าน เป็นข้อคำถามด้านบวก แบ่งตามมาตรวัดย่อยดังนี้

1.1 การลงมือแก้ปัญหา เป็นกระบวนการที่บุคคลพยายามจัดหรือเอาชนะปัญหารวมถึงการลงมือแก้ปัญหาโดยตรง การใช้ความพยายามมากขึ้นในการแก้ปัญหา และการดำเนินการแก้ปัญหาตามขั้นตอน

1.2 การวางแผน เป็นกระบวนการที่บุคคลคิดหาวิธีการในการเผชิญกับปัญหา คิดหาวิธีที่จะนำมาใช้ เป็นการคิดถึงขั้นตอนที่ดีที่สุดที่จะรับมือกับปัญหา

1.3 การระงับกิจกรรมอื่น เป็นวิธีการหยุดหรือแยกการกระทำที่มีความสำคัญน้อยออกไปก่อน หรือเป็นการพยายามหลีกเลี่ยงเหตุการณ์อื่นที่เข้ามารบกวนใจ เพื่อมุ่งแก้ไขปัญหายิ่งเต็มที่

1.4 การชะลอการเผชิญปัญหา เป็นการที่บุคคลรอโอกาสที่เหมาะสมจึงจะลงมือแก้ปัญหาโดยต้องทำให้แน่ใจว่าจะไม่ทำให้เหตุการณ์เลวร้ายยิ่งขึ้นถ้าลงมือทำเสียก่อน

1.5 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อแก้ปัญหา เป็นการหาคำแนะนำความช่วยเหลือ หรือข้อมูลที่เป็นประโยชน์

2. การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นด้านอารมณ์ เป็นการเผชิญปัญหาในด้านที่แสดงถึงความพยายามในการลด หรือบรรเทาความไม่สบายใจที่เกิดขึ้น โดยไม่แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นโดยตรง ซึ่งแบ่งได้ 5 ด้าน เป็นข้อคำถามด้านบวก 2 ด้าน และข้อคำถามด้านลบ 3 ด้าน ซึ่งแบ่งตามมาตรวัดย่อยได้ดังนี้

2.1 การตีความหมายใหม่ในทางบวกและการเจริญเติบโต เป็นการจัดการความกดดันทางอารมณ์มากกว่าจัดการปรับเปลี่ยนสถานการณ์ โดยมองสถานการณ์นั้นในแง่บวกใหม่ในทางบวก มองหาส่วนดีของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้รับนั้น

2.2 การยอมรับ เป็นการยอมรับความเป็นจริงตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นสิ่งที่บอกให้ทราบว่า บุคคลนั้นพร้อมที่จะเผชิญกับสถานการณ์นั้น ๆ

2.3 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อกำลังใจ เป็นการแสวงหาความเห็นใจ หรือความเข้าใจจากบุคคลอื่นโดยไม่เน้นในด้านการแก้ปัญหา

2.4 การปฏิเสธ เป็นการที่บุคคลไม่ยอมรับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น และไม่สนใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

2.5 การหันเข้าหาศาสนา เป็นการที่บุคคลใช้วิธีการทางศาสนาเป็นที่พึ่งทางจิตใจ เพื่อลดหรือบรรเทาความไม่สบายใจเท่านั้น ซึ่งเป็นการขัดขวางการพัฒนาของบุคคล

3. การเผชิญปัญหาแบบอื่น ๆ ซึ่งแบ่งได้ 3 ด้าน เป็นข้อคำถามด้านลบ ซึ่งแบ่งตามมาตรวัดย่อยได้ดังนี้

3.1 การมุ่งใส่ใจในอารมณ์ที่เกิดขึ้น เป็นการที่บุคคลมุ่งไปที่การระบายความรู้สึก ซึ่งจะเน้นไปที่การแสดงความรู้สึกเศร้า ผิดหวัง ซึ่งเป็นการขัดขวางการปรับตัวของบุคคล

3.2 การไม่แสดงออกทางพฤติกรรม เป็นการลดความพยายามของบุคคลในการแก้ปัญหา ลดความพยายามที่จะเผชิญกับปัญหา ขอมแพ้ต่อปัญหา และเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงการช่วยเหลือตนเองไม่ได้

3.3 การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด เป็นวิธีการลดความกดดันทางอารมณ์โดยการใช้กิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง และไม่นำไปสู่การแก้ปัญหา เพื่อที่จะไม่คิดถึงปัญหา เช่น การฝึนกลางวัน, นอน, การหมกมุ่นกับการดูโทรทัศน์ หรือการใช้ยาเสพติด เป็นต้น

วิธีการตอบแบบวัด

ให้ผู้ตอบแบบวัดประเมินตนเองว่าเมื่อท่านพบกับสภาพการณ์ที่ยุ่งยากและเป็นปัญหา หรือสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความเครียด แล้วให้เลือกคำตอบที่ตรงกับการกระทำของคนมากที่สุด จากนั้นให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับคำตอบตามลำดับความมากน้อยที่ตรงกับการกระทำของคนมากที่สุด โดยในแต่ละข้อจะมีตัวเลือกดังนี้

1 = ไม่ทำเลย	หมายถึง	โดยทั่วไปฉันจะไม่ทำเช่นนั้นเลย
2 = ไม่ค่อยได้ทำ	หมายถึง	โดยทั่วไปฉันจะทำเช่นนั้นบ้างเล็กน้อย
3 = ทำและไม่ทำพอ ๆ กัน	หมายถึง	โดยทั่วไปฉันจะทำเช่นนั้นในปริมาณปานกลาง
4 = ทำบ่อยมาก	หมายถึง	โดยทั่วไปฉันจะทำเช่นนั้นเป็นประจำ

เกณฑ์การให้คะแนน

การให้คะแนนจะให้คะแนนรายข้อ โดยมีช่วงคะแนนตั้งแต่ 1-4 คะแนน ซึ่งให้คะแนนรายข้อตามความบ่อยครั้งของการใช้วิธีการเผชิญปัญหาแต่ละวิธีดังนี้คือ

1. ข้อคำถามด้านบวก

คำตอบ	คะแนน
ทำบ่อยมาก	4
ทำและไม่ทำพอ ๆ กัน	3
ไม่ค่อยได้ทำ	2
ไม่ทำเลย	1

2. ข้อคำถามด้านลบ

คำตอบ	คะแนน
ทำบ่อยมาก	1
ทำและไม่ทำพอ ๆ กัน	2
ไม่ค่อยได้ทำ	3
ไม่ทำเลย	4

ตารางที่ 1 การแบ่งข้อคำถาม

รูปแบบการเผชิญปัญหา	ข้อที่
ข้อคำถามด้านบวก	
1. การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา	
1.1 การลงมือแก้ปัญหา	1, 28, 39
1.2 การวางแผน	18, 35, 40
1.3 การระงับกิจกรรมอื่น	13, 26, 43
1.4 การชะลอการเผชิญปัญหา	12, 30, 42
1.5 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อแก้ปัญหา	5, 21, 38, 33
2. การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นด้านอารมณ์	
2.1 การตีความหมายใหม่ในทางบวกและการเจริญเติบโต	3, 9, 16
2.2 การยอมรับ	23, 31, 44
รวม	22 ข้อ
ข้อคำถามด้านลบ	
2. การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นด้านอารมณ์	
2.3 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อกำลังใจ	11, 24, 41
2.4 การปฏิเสธ	2, 14, 20, 27
2.5 การหนีเข้าหาศาสนา	17, 34, 22
3. การเผชิญปัญหาแบบอื่น ๆ	
3.1 การมุ่งใส่ใจในอารมณ์ที่เกิดขึ้น	4, 29, 32, 37
3.2 การไม่แสดงออกทางพฤติกรรม	8, 10, 15, 36
3.3 การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด	6, 7, 25, 19
รวม	22 ข้อ

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่ใช้การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น โดยมีลำดับขั้นตอนในการพัฒนาดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง และวิธีการเผชิญปัญหา เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดจุดมุ่งหมาย และวิธีดำเนินการที่เหมาะสมกับวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

2.2 ผู้วิจัยพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงจำนวน 12 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ให้สอดคล้องกับคำนิยามศัพท์เฉพาะและจุดมุ่งหมายในการค้นคว้าวิจัย

2.3 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่พัฒนาขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการ และผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่ปรับแก้ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ (ภาคผนวก ก, หน้า 95) ตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรม และแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง

2.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับวัยรุ่น จำนวน 8 คน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดยะลา เพื่อหาข้อบกพร่องของโปรแกรม

2.6 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาที่นำไปทดลองใช้ มาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมแล้วนำไปใช้ในงานวิจัย

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงต่อวิธีการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบแผนการวิจัยเชิงทดลองสองตัวประกอบแบบวัดซ้ำหนึ่งตัวประกอบ (Two-Factor Experimental with Repeated Measures on One Factor) (Winer, Brown, & Michels 1991, p. 509) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังแสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แบบแผนการทดลอง

	b_1	...	b_j	...	b_q
a_1	G_1	...	G_1	...	G_1
a_2	G_2	...	G_2	...	G_2

ความหมายของสัญลักษณ์

a_1	แทน	กลุ่มทดลอง (Experimental Group)
a_2	แทน	กลุ่มควบคุม (Control Group)
b_1	แทน	ระยะก่อนการทดลอง (Pre-Test)
b_j	แทน	ระยะหลังการทดลอง (Post-Test)
b_q	แทน	ระยะติดตามผล (Follow Up)
G_1	แทน	กลุ่มที่ได้รับวิธีการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีเผชิญความจริง
G_2	แทน	กลุ่มที่ไม่ได้รับวิธีการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีเผชิญความจริง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

มีขั้นตอนในการดำเนินงานดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ จากคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงอธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยผู้วิจัยได้ขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองระหว่างวันที่ 7 - 15 พฤษภาคม 2552

1.2 ผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย จากคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงอธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี โดยผู้วิจัยได้ขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองระหว่างวันที่ 19 พฤษภาคม 2552 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2552

2. ขั้นตอนการดำเนินการ

2.1 ระยะก่อนการทดลอง ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้วัยรุ่นชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี ที่สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้ จำนวน 89 คน ทำแบบวัดการเผชิญปัญหาแล้วให้คะแนนเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยสุ่มจากวัยรุ่นชายที่มีคะแนนจากแบบวัดการเผชิญปัญหามากกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 และสมัครใจเข้าร่วมการทดลอง

จำนวน 25 คน สุ่มอย่างง่ายมาจำนวน 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเข้าเป็น กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน แล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pre-Test)

2.2 ระยะทดลอง กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงจำนวน 12 ครั้ง สัปดาห์ละ 3 ครั้ง วันจันทร์, พุธ และศุกร์ ในเวลา 10.00 – 11.00 น. ตั้งแต่วันที่ 19 พฤษภาคม 2552 ถึง 15 มิถุนายน 2552 ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการให้คำปรึกษา กลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง โดยได้เข้าร่วมกิจกรรมตามปกติของทางสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี

2.3 ระยะหลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทำแบบวัดวิธีการเผชิญปัญหาฉบับเดิม เพื่อใช้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Post-Test)

2.4 ระยะติดตามผล หลังสิ้นสุดโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงเป็นเวลา 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทำแบบวัดวิธีการเผชิญปัญหาอีกครั้ง เพื่อเป็นคะแนนในระยะติดตามผล (Follow Up) โดยใช้แบบทดสอบเดิมแต่นำมาสลับข้อ เนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ลดระยะเวลาการติดตามผลจาก 3 สัปดาห์มาเป็น 2 สัปดาห์ เนื่องจากวัยรุ่นในกลุ่มทดลองต้องขึ้นศาลเพื่อพิจารณาคดีก่อนครบกำหนด 3 สัปดาห์ จำนวน 2 คน หลังจากการขึ้นศาลแล้วทำให้สถานภาพของวัยรุ่นเปลี่ยนไป คือ อาจถูกคุมประพฤติ หรือต้องเข้าสถานพินิจ ซึ่งทำให้วัยรุ่นนั้น ๆ ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างอีกต่อไป ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องลดระยะเวลาในการติดตามผลลง

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย

2. ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน ในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำประเภทหนึ่งตัวแปรระหว่างกลุ่มและหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม (Repeated-Measures Analysis of Variance: One Between-Subjects Variable and One Within-Subjects Variable) (Howell, 2007, p. 449) และตรวจสอบความถูกต้องของการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมภาษา QBASIC (ไพร์ตัน วงษ์นาม, 2540)

4. ทดสอบความแตกต่างด้วยวิธีทดสอบรายคู่แบบนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Procedure)